

Hoofdstuk 1

Ik klop op de deur en wacht. Geen gehoor. Ik klop nogmaals op zijn deur, maar nu harder. ‘Pap, ben je daar?’

Hij zal toch niet al beneden zijn? Robberts is toch nog lang niet open? Of mis ik een speciaal evenement? Ik kan me alleen geen afhuring voorstellen en al helemaal niet om acht uur ’s morgens.

‘Pap, ik heb shampoo nodig! Heb jij nog?’ Geen reactie.

Ik bind de handdoek nog wat steviger vast boven mijn borsten en loop de steile trap af, terwijl ik mijn hand stevig om de leuning klem. Het zal niet de eerste keer zijn dat ik er bijna vanaf kukel. Het is een prachtig oud pand, maar die steile trappetjes van vroeger zijn niet voor mijn onhandige benen gemaakt.

Mijn natte haar laat druppels op de treden achter en op mijn rug. Het voelt al koud aan. Ik moet echt opschieten, want anders kom ik te laat op het bureau. Maar niet met zulk haar. Ik kan de opmerkingen al horen. Belachelijk eigenlijk. Ze verwachten dat ik net zo ben als de mannen, maar dan wel tot in de puntjes verzorgd, anders verloochen ik mijn vrouwelijkheid. Dat kan me op mijn werk gestolen worden, maar het is gewoon prettiger om geen commentaar aan te horen.

Ik open de piepende deur naar het café en gluur om het hoekje. Er staat wel een lamp aan, maar ik zie nog niemand. Ik stap de ruimte in, die voornamelijk bestaat uit donker houten meubilair. Het ruikt nog naar bier. Het wordt al jaren prima schoongehouden, maar die lucht blijft in de houten vloer zitten. Het geeft niet, ik ben eraan gewend. Het ruikt als thuis.

Er is niemand, maar ik loop naar de brandende lamp vooraan bij het eerste tafeltje. Zonde om die nog een aantal uur tot de zaak open gaat te laten branden. Mijn vader heeft het niet zo breed, dus alle beetjes helpen. Ik kijk door de ramen naar buiten, maar zie alleen verderop wat mensen lopen. Ze lopen snel en met gebogen hoofden. Het regent. Ik knip de lamp uit en draai me om. Brr, ik begin het nu echt koud te krijgen. Snel terug naar de douche. Pap is blijkbaar toch boven. Ik probeer terug te rennen, maar iets verhindert het en voor ik het weet draai ik een rondje, terwijl mijn handdoek op dezelfde plaats blijft. Zo is het nog een stuk kouder. Ik kijk naar mijn handdoek die achter een stoel is blijven hangen. Terwijl ik hem probeer los te trekken, hoor ik geklop op het raam. Ik kijk verschrikt recht in het gezicht van een jongen van een jaar of vijftien. Hij grijnst van oor tot oor en houdt zijn duim in de lucht. Ik geef een flinke ruk aan de handdoek en als die loskomt, zie ik nog net dat de jongen iemand aan het wenken is. Ik draai me om en ren met de handdoek achter mijn billen naar de deur achterin het café. Pff, wat een ochtend.

Bovenaan de trap, die ik warempel goed op ben gekomen, gaat de deur open.

‘Tirza, wat doe je allemaal? Ik word er wakker van!’ zegt mijn vader terwijl hij uitgebreid in zijn ogen wrijft.

‘Dat werd eens tijd, ik sta al een kwartier op je deur te bonken!’

Hij kijkt naar me met halfgesloten ogen en zijn wenkbrauwen schieten omhoog.

De handdoek verbergt gelukkig wel genoeg, want de tijd dat mijn vader me naakt zag is al bijna twintig jaar terug. Het is wel wat anders geworden sinds die tijd, maar dat hoeft hij niet te zien.

‘Is het niet een beetje te koud om zo naar het werk te gaan?’

Ik weet dat het bij de zedenpolitie over seks gaat, maar om het zo uit te lokken gaat wel heel ver.’ Hij lacht.

‘Haha, heel grappig. Ik wil alleen maar je shampoo lenen, zodat ik hier iets aan kan doen,’ zeg ik terwijl ik met één hand mijn klitterige natte...